

AZ-RYEL

MATICE

REALITY

© 2024 AZ-RYEL

MATICE
REALITY

Az-ryel

„Pouze bytost ze světla dokáže dojít konce
temnoty.“

Az-ryel

PŘEDMLUVA

Zpočátku se může zdát, že některá názorová vyjádření jsou přitažena za vlasy, nebo dokonce v rozporu s obecně přijímanou pravdou. Nutno říci, že nikdo skutečně neví, co pravý význam slova *pravda* znamená. Pokud si v tuto chvíli myslíte, že to víte, jste na omylu.

Kniha ve společnosti uznávající výhradně materiální determinismus může vyvolat rozkol a pozdvižení u jedinců, kteří dostatečně nepochopí její skutečný význam.

Z důvodu nepochopení současnou generací, pohrdání nebo případné agrese vznikla první část této knihy jako *krytí*. Ta staví knihu do zdánlivě fiktivní roviny.

Tato skutečnost ovšem nikterak nebrání čtenáři pochopit plně význam její druhé části. Styl psaní jednotlivých částí se různí a kniha může místy vypadat chaoticky. Vše je ovšem záměr, neboť budoucnost je již napsaná.

-O<

Čteme zprava doleva jako: Veškerý budoucí potenciál prostoru, kolabuje myšlenkový algoritmus Matice reality, do jednoho uvěřitelného vlákna minulosti a tím vzniká iluze bytí.

ČÁST PRVNÍ

SOFIE

V den, kdy se malá Sofie narodila, dědeček Albert, který babičce Anně říkával: „Neboj, vím, co dělám“, spadl ze žebříku a zabil se. Pokud by tato část příběhu byla zfilmována, byl by děda Albert vzhledem k honoráři nejlacinější položkou filmu. Jako kasovní tahák by se na tuto roli dokonale hodil jakýkoliv předražený, všemi známý hollywoodský herec. Ale pryč od Alberta. Ať je mu země po dopadu lehká.

Babička Anna je pro příběh absolutně nedůležitá postava, takže její charakter netřeba rozvíjet. Za zmínku snad jen stojí, že na jižní straně jejich domu pěstovala tato odbornice na jihoamerické telenovely muškáty a jiné venkovní květiny. Pravidelně v polovině léta, díky nečekanému svitu slunce a absenci zalévání, došlo k jejich každoročně překvapivému seschnutí.

Její matka, drobná nevýrazná žena, vždy toužila po velké rodině. Tak jako to u žen bývá zvykem. Jmenovala se Alice a jednoho teplého letního večera ji potkal mládenec Viktor. Zakřiknutý tichý mladík s hloubavým pohledem, který toho moc nenamluvil.

Potkali se na jednom studentském večírku, kam všichni, co něco znamenají nebo chtějí něco znamenat, chodí. Ten typ večírku, kde ve skutečnosti nikdo s rozumem nechce být. Nedožrálé myšlení mladých studentů tam onoho dne zaválo i Alici a Viktora. Ona našla zalíbení ve studiu umění, on v matematice a fyzice.

Viktor na to šel od lesa, resp. od baru. Podle internetové příručky *Jak sbalit holku*. Nutno podotknout, že tyto příručky ne vždy zajistí očekávaný úspěch. Často takto těžce nabyté informace otočí jedinec proti sobě. S nákladem zapáchajícího kvasného moku se tehdy nesmělý Viktor vydal od baru k přátelům u stolu. Po cestě se ovšem tento neohrabaný intelektuál zamotal ve skupince tancujících hostů a polil jednu z dívek pivem. Nejspíše to takto bylo popsáno i v oné příručce. Dívka by vám potom měla padnout k nohám. Nebo taky ne.

Ti dva na sebe tehdy koukali a nebylo vůbec jasné, kdo za to může. Ať to ale bylo jakkoli, ti dva by na sebe nikdy nenarazili, nebýt onoho prvku *náhody*. Po přečtení celé knihy čtenář pochopí, že nic jako náhoda neexistuje. Vše má totiž svůj původ v požadavcích jisté *Matic reality*.

Po vzájemném omlouvání přišla fáze představování. Oba zjistili, že navštěvují stejnou školu. Každý z nich měl úplně jiné zájmy a zpočátku se zdálo, že si nemají co nabídnout. Od onoho setkání se ovšem oba dva začali čím dál častěji potkávat. Jí se líbilo, že ji poslouchá, jemu se líbila ona.

Zašlo to tak daleko, že jednoho dne vznikl základ pro rodinu, ze které vzešla Sofie. Byla prvním a zároveň posledním dítětem tohoto páru. I když měla její matka v úmyslu mít více dětí, osud tomu chtěl jinak. Několik měsíců po narození malé Sofie jí diagnostikovali rakovinu. Lékaři další děti nedoporučovali, a tak se všechna pozornost a láska soustředily na Sofii. Po své matce zdělila krásu a po svém otci inteligenci. Ten na ni byl patřičně hrdý. Taková obyčejná rodina. Sofie od malička disponovala inteligencí, která se naplno projevila, až

v jejích školních letech. Tato malá hrdinka vždy bojovala proti zlu. Nutno podotknout, že tak jak to u hrdinů bývá, byla podporována svými rodiči. Těm vždy vše vysvětlila způsobem, kterému se nedalo oponovat.

Jako třeba tehdy, když si všimla, jak starší žák ve škole šikanoval mladšího. Zosnovala tajný plán na potrestání padoucha. Dětem oznámila, že hledá pilota na svůj tajný galaktický pokus. Všichni přihlášení ovšem neprošli z důvodu velice složitých požadavků. Tato informace se donesla až k žákovi, který byl objektem jejího zájmu. Ten byl poté konfrontován s tím, že ani on není dost dobrý na experiment s popelnicí. Takto pošramocené ego chlapce začalo bojovat. Sám se poté přihlásil jako jediný vhodný kandidát a trval na svém. Nastala velkolepá chvíle onoho pokusu. Demokraticky zvolený dětský uzurpátor sám vytlačil popelnici na kopec. Za bouřlivého povzbuzování tlupy dětí nasedl do svého futuristicky vyhlížejícího korábu. Víko popelnice za ním zavřel chlapec, jehož obličej nesl známky prohraného zápasu o svačinu. Popelnice se poté vydala na galaktické dobrodružství, při kterém potkávala překážky, které měnily dráhu jejího letu. Dole pod kopcem potom nebožáka veselé děti vytáhly a blahopřály mu. Popelnice ovšem nebyla úplně prázdná. To se podepsalo na vzhledu kosmonauta. Nutno podotknout, že většina takto vymyšlených genialit vedla k pohmožděninám a v několika případech i ke zlomeninám. Jejich aktéři ovšem kráčeli s hlavou vztyčenou naplněni pocitem užitečnosti.

Její veselá povaha netrvala věčně. V jejím životě nastalo období, kdy se objevily nepříjemné pupínky a periodicky se opakující

nepříjemnosti. Za každých okolností ovšem byla milována a podporována rodiči.

A to i v době její první lásky. Bylo to období hormonálních bouří, se kterými bojuje téměř každý. Chlapec s pomádou na hlavě a výrazem emocionálního vyčerpání byl ideálem krásy. Alice s Viktorem to tehdy vzali s lehkostí. Věděli, že s hlubokým nádechem toto období překonají. Sofie byla ale citlivá a svoji první lásku brala vážně. Po jejich rozchodu se na dlouhou dobu uzavřela před světem a stala se z ní tichá dívka.

„Co dokáže změnit charakter člověka?“

PAUL

Éter: Paule?

Paul: Co to je? Nic nevidím. Kde to jsem?

Éter: Paule, slyšíš mě?

Paul: Haló, kdo je to?

Éter: Slyšíš mě?

Paul: Ano, slyším. Kdo je to? Nic nevidím.

Éter: Dobře. Teď mě poslouchej. Potřebuji, abys mi popsal všechno, co vidíš. Hodně mluv, protože slova jsou to jediné, co v tomhle stavu můžeš používat. Potřebuji tě zaměřit.

Paul: Nic nevidím, je tu tma. Já necítím tělo. Co se to děje?

Éter: Uklidni se a poslouchej mě.

Paul: Necítím tělo.

Éter: Ano, to je v pořádku. Nic se neděje. Vysvětlím ti to, ale potřebuji, aby ses uklidnil a poslouchal mě.

Paul: Dobře, ale nic nevidím, je tu tma. Mám pocit, jako bych byl v nějaké kouli.

Éter: Pomalu dýchej. Poslouchej můj hlas.

Paul: Dobře.

Paul: Kdo jsi?

Éter: Dělej jen to, co ti říkám, a na nic se teď neptej. Všechno bude v pořádku.

Paul: Je mi divně.

Éter: Ano, to k tomu patří. Budu ti pokládat otázky a ty budeš odpovídat.

Éter: Rozhlédni se kolem sebe, jako bys otáčel hlavou, a řekni mi, co vidíš.

Paul: Nevím, jestli pohybuji hlavou, necítím nic, ale myslím, že je tu všude tma a chladno.

Éter: Chladno, výborně.

Paul: Jako by tu pulzovala tma. Najednou jsou tu barevné klikaté čáry. Červená a zelená. A někdy modrá. Ale všude je černá. Jako bych měl zavřené oči.

Éter: Něco teď udělám. Budeš mít zvláštní pocit. Popiš mi, co vidíš.

Paul: Dobře.

Paul: Něco se děje. Vidím světlo. Je zlaté. Vypadá to jako kořen stromu a roste ze mě směrem dopředu. A teď je níže. Jakoby pod mýma nohama, ale nohy nevidím.

Éter: Výborně. To je zaváděcí protokol. Takže jsi na začátku.

Éter: Co je poslední věc, kterou si pamatuješ?

Paul: Nevím přesně, nevzpomínám si. Myslím, že jsem byl v práci. Nejsem si jistý. Kvůli něčem jsem odešel.

Éter: To mi moc nepomůže. Budeme pokračovat. Teď se soustřed' na ten kořen a popiš ho.

Paul: Je ze zlatého světla a pomalu roste. Jako by se plazil.

Éter: Běž za ním.

Paul: Ale jak? Vždyť nemám tělo.

Éter: Tělo nepotřebuješ. Stačí na to jen pomyslet a budeš se pohybovat. Jsme v zaváděcím protokolu.

Paul: Dobře, zkusím to.

Paul: Funguje to! Já se pohybuji.

Éter: Jdi za tím světlem a říkej, co vidíš.

Paul: Roste to přede mnou. Začínají z toho vyrůstat jakési výhonky. Vedou jinam. Kam mám jít?

Éter: Jdi po tom hlavním. To jsou nedůležité alternativy. Teď je nepotřebujeme.

Paul: Jako by tu byla černá mlha.

Éter: Ano, to je v pořádku. Následuj ten kořen.

Paul: Někdo tu stojí.

Éter: Jak vypadá?

Paul: Já nevím. Je to jakási prázdná černá postava. A kolem je slabé světlo, jako by z ní vycházely sluneční paprsky.

Éter: To bude nejspíš tvoje tělo. To teď nepotřebuješ. Jdi za tím kořenem.

Paul: Ale já chci tělo.

Éter: Ne! Paule, nechod' k tomu! Dá ti to ránu a budeš zase na začátku.

Paul: Au, to bolí, co se to děje?

Éter: No tak, Paule, slyšíš mě.

Paul: Ano, co to bylo? Všude bylo tolik světla. Strašně to bolí.

Éter: Poslouchej mě, už se k tomu nepřibližuj, jasný?

Paul: Jasný, ale nechápu to. Bolí to!

Éter: Soustřed' se. Najdi ten kořen.

Paul: Vidím ho. Co je to?

Éter: Už jsem ti to říkal. Jsi v zaváděcím protokolu. Jdi za tím a říkej mi, co vidíš.

Paul: Dobře, roste to dál, mám jít za tím?

Éter: Ano. Pozorně to sleduj.

Paul: Vyrůstají z toho pořád ty výhonky.

Paul: Ale tenhle je trošku větší jako větev.

Éter: To bylo životní rozhodnutí. Ten kořen je tvoje životní cesta. Vše, co se odděluje, jsou neudržitelná alternativní verze.

Paul: Začíná to zpomalovat.

Éter: Dobře.

Paul: Už to přestalo, co teď?

Éter: Zavři oči a pomalu dýchej. Za chvíli budeš mít zase zvláštní pocit.

Éter: Teď, co vidíš?

Paul: Je tu malé dítě v postýlce. Jsem v jeho hlavě.

Éter: Je tam ještě něco?

Paul: To není dítě, to jsem já jako dítě. Začínám plakat.

Éter: Ano, v průběhu jednoho ze svých životů jsi byl vystaven světlu. Tohle je útržek.

Paul: Někdo jde. To je přece moje teta, ale ta už je mrtvá. Vytahuje mě z postýlky.

Éter: To nevádí. To je v pořádku. Rozhlédni se po místnosti, je tam něco zvláštního?

Paul: Ne myslím, že ne. Ale.

Éter: Ale co? Co vidíš?

Paul: Něco tu je! Mám z toho strach. Hoří to! Vidím, co to je, ale nemůžu to vyslovit.

Éter: Sakra, to je ono. Takže tady se to stalo. Kvůli tomuhle to všechno je.

Paul: Co se tady stalo?

Éter: Nic, nemůžu ti to teď říct.

Paul: Proč ne?

Éter: Prostě ne! Budeme pokračovat. Musíme to do tebe všechno dostat.

Paul: Co?

Éter: Říkej dál, co vidíš.

Paul: Zase tma a teď jsem jinde. Tady to neznám.

Éter: Popiš to.

Paul: Je tu jakási chodba. Na zemi jsou bílé kachlíky a na zdi zelené. Tak jak to bývá v nemocnici. Nejsou tu ale žádní lidé.

Éter: Jasně, protože jsi je nevytvořil.

Paul: Co?

Éter: Nic. Pokračujeme.

Paul: Jsem jinde. Na mýtině. Je tu ostrá stráž. A několik pařezů. Běžím dolů. Jsem chlapec. Vyskakují na pařez a chci skočit. Počkej, neskákej.

Éter: Nech ho a sleduj.

Paul: Proboha, on letí! Jak je to možné? Ten kluk letí a já letím v jeho hlavě.

Éter: Paráda, co? Už jako malý jsi měl tyhle schopnosti.

Paul: Já to nechápu. Ale je to zvláštní.

Éter: Cítíš, jak je to přirozené? Stejně přirozené, jako když chodíš.

Paul: A asi padáme.

Éter: Neboj, to zvládneš!

Paul: Teď jsem jinde. Ležím v posteli. Jsem větší. Ale ne o moc. Cítím tělo, ale jinak.

Éter: Soustřed' se, něco ti ukážu.

Paul: Bože, já cítím konečky prstů. A mezi nimi nic není. Žádné ruce. A cítím nohy a buňky. Co to je za pocit? Nedokážu, ho popsat. Nevím, jestli se mi to líbí, nebo ne. Cítím tělo způsobem, jakým jsem ho nikdy necítil.

Éter: Takhle jsi si kdysi vytvořil tělo. Je to paráda. Co?

Paul: Ano, nějak zvláště mě to naplňuje, ale nechápu to. Hřeje to a přitom je to duté.

Éter: Ano, to je aura. Je to konstrukční skript.

Paul: Jsem v těle, ale to tělo je jako láhev.

Éter: Pokračujeme.

Paul: Už zase cítím tu věc. Nemůžu to říct. Bojím se. Ono to hoří!

Éter: Já vím, ale soustřed' se. S tím nic nenaděláme.

Paul: Je tu nějaká přehrada nebo rybník. A nalevo něco je . Je tu les, jako by vedl do kopce. Je tu i obrovský sud. Jsou na něm dveře. Je to legrační domeček ze sudu. Začíná tu být tma. Zase se začínám bát.

Éter: Podívej se na hladinu.

Paul: Nic tam není. Počkej to není voda. Je to zvláštní hmota. Černá jako sliz. Odráží měsíc, ale nahoře žádný není. Co se to děje?

Éter: Připrav se.

Paul: Na co? Nemůžu se hýbat. Něco se blíží.

Éter: Hlavně se uklidni, dýchej pomalu. Dýcháš moc rychle.
Uklidni se!

Paul: Co to je? Je to nějaké zvíře. Všude je černo. Nevidím ho, ale slyším, jak dýchá.

Éter: Uklidni se! Až ti řeknu, přestaneš dýchat.

Paul: Ale to se udusím.

Éter: Neudusíš.

Paul: Bože, co to je? Jde ke mně. Má vlčí hlavu. Chce mě sežrat.

Éter: Podívej se zpátky na hladinu.

Paul: Tam ho nevidím. Vidím jen sebe.

Éter: Teď, nedýchej, udělej přesně tohle. Dám ti do ruky pastelku.
Namaluj jeho hlavu. Rychle!

Paul: Neumím malovat!

Éter: To nevádí, maluj.

Paul: Dobře, zkusím to. Něco mám!

Éter: A teď to otoč vzhůru nohama.

Paul: Dobře, ten obrázek se proměňuje. Je to ta vodní plocha. Ale jinak. Vidím ji shora. A ten pes je pryč!

Éter: Dobře. Tohle bylo o chlup. Tenkrát jsi se u toho málem podělal. Ale teď to bylo lepší.

Paul: Co to bylo?

Éter: Kdysi dávno jsi tímto způsobem vizualizoval vícedimenzionální rovinu. Byl jsi ještě dítě, tak sis tam vymyslel strašidelného vlka. Ale nechápu proč?

Paul: Co má tohle všechno znamenat?

Éter: Pokračujeme.

Paul: Ne! Řekni mi, co se to tu děje.

Éter: Musím tě synchronizovat. Až potom otázky.

Paul: Au, o co to je? Tolik barev. Je to, jako kdyby mi přímo do očí pršela duha.

Éter: Už to bude, vydrž to!

Paul: Vidím písmena a znaky. Vyskakují na mě, ale nedávají smysl. Nejsou to slova. Vyskakují z té duhy.

Éter: Popiš tu duhu.

Paul: Není jako ta na nebi. Takle je jako olej. Je toho víc, ale víc něčeho, co se nedá popsat. Jako kdyby ty barvy ožily a měly dvojčata. Jako kdyby každá barva měla za sebou ještě vrstvu něčeho, co není a zároveň je barva.

Éter: Ano, to je informační složka.

Paul: Je to, jako kdyby vagónek převážel barvu, ale přitom ta barva měla v sobě nějakou hodnotu. Nedokážu to popsat.

Éter: To je informační kvantum. Teď to nech plavat.

Paul: Najednou mám pocit, jako kdyby uplynulo mnoho let.

Éter: To nic. To je vyrovnávání.

Paul: Vyrovnávání čeho?

Éter: Informačního toku. Soustřeď se.

Paul: Tady to znám. Sem jsem chodil do školy. Ale něco je jinak. Já jsem dítě a zároveň ne. Mám dvě těla a dva časy.

Éter: Jo, tady se to tenkrát trochu nepovedlo. Byl jsi ještě dítě. Ta druhá verze tebe je z budoucnosti, která se nikdy nestala.

Paul: Začínám vidět věci. Obrázky. Čísla. Písmena. Co se to děje?

Éter: Aha, tady to máme, drž si klobouk, pojedeme z kopce.

Paul: Zrychluje to. Ale čas jde pozpátku. Nechápu to. Nestíhám se dívat. Ty obrazce přicházejí ze všech stran. Vyskakují ze mě a zase se vracejí. Ale vypadají jinak. Bolí mě z toho oči.

Éter: Nech je otevřené. Pokud je zavřeš, bude to ještě horší. Otevřeš vnitřní zrak. A to nechceme.

Paul: Začíná to bolet. Pálí mě oči. Au, to bolí! Ted' utíkám ze schodů. Zpomal! Počkej! To nejsem já, to je ten kluk.

Éter: Dýcháš moc rychle. Ten kluk jsi také ty!

Paul: Ale moment, on neběží, on letí. A dělá, že se dotýká země, aby to nikdo neviděl.

Éter: No jasně, to jsi přesně ty.

Paul: Zase je tu tma. Co teď?

Éter: Vydrž, něco se objeví.

Paul: Je mi špatně. Ale tak zvláštně. Mám pocit, že se chci zabít. Mohl bych to udělat, ale něco mi brání. Jako by mě to vedlo. Nerozhoduji se sám! Něco tu je se mnou!

Paul: Vidím dívku! Kdo je to?

Éter: To není důležité. Tyhle části přeskočíme. A tohle taky.

Paul: Jsou tu děti a dům. Mám hodně peněz. Cítím štěstí, ale je to zvláštně prázdné. Je tu žena. Já mám rodinu. Jsou díky mně šťastní, ale jsou prázdní. Co je to s nimi?

Éter: Jsou to obyčejní lidé. Nejsou jako ty. Jsou to algoritmy Matice.